

Č E S K Á R E P U B L I K A

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Nováka a soudců
ing. Zdeňka Krucha a Bc. Martina Beneše v hlavním líčení konaném dne 29. 11. 2005
rozhodl

t a k t o :

Obžalování

- 1) **V. R.,**
roz. Š., nar. xxx v xxx, xxx, trvale bytem xxx, t.č. xxx,
- 2) **J. S.,**
nar. Xxx v xxx, xxx ve spol. xxx xxx, trvale bytem xxx,
- 3) **T. P.,**
nar. xxx v xxx, xxx v xxx xxx, bytem xxx
- 4) **M. P. ,**
nar. xxx v xxx, xxx xxx, bytem xxx
- 5) **JUDr. M. J. ,**
nar. Xxx v xxx, xxx, bytem xxx,

jsou vinni, že

1/

obž. V. R. jako zástupce spol. RxxxR xxx xxxS se sídlem v xxx xxx a obž. J. S. jako zástupce spol. Bxxx xxxA s. r. o. se sídlem v xxx :

uzavřeli dne 9. 9. 1994 v Advokátní kanceláři Dr. Šafránkové v Praze 1, Mezibranská č.19 fiktivní kupní smlouvu na prodej technologie na výrobu mleté kávy v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH, téhož dne obž. R. vystavil fakturu č. 00109/1994 na částku 61,500.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 11,500.000,-Kč, a ačkoliv k plnění na základě této smlouvy nedošlo, oba obžalovaní tuto fakturu a další související účetní doklady zahrnuli do účetnictví, přičemž obž. S. za spol. Bxxx xxxA s. r. o. nárokoval odpočet DPH od Finančního úřadu pro Prahu 7, nábr. Kpt. Jaroše 1000/7 ve výši 11,500.000,- Kč , který mu byl vyplacen, přičemž obž. R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4 se sídlem Štěpánská 28, Praha 1,

2/

obž. V. R. jako zástupce RxxxR xxx xxxS a obžalovaní T. P. a M. P. jako zástupci spol. CXXXM a. s. se sídlem xxx :

uzavřeli dne 30. 9. 1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje XXX v úmyslu neoprávněně získat odpočet na DPH a dne 30. 10. 1994 vystavil obž. R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00209/ 1994 na částku 36,900 .000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6,900.000,- Kč, obžalovaní tuto fakturu a související účetní doklady zahrnuli do účetnictví a nárokovaly odpočet DPH ve výši 6,900.000,- Kč byl obžalovaným P. a P. Finančním úřadem pro Prahu 3, Orebitská č. 18 vyplacen, přičemž obž. R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

3/

obž. V. R. jako zástupce RxxxR xxx xxxS a obžalovaní T. P. a JUDr. M. J. jako zástupci spol. Hxxx xxxK s. r. o. se sídlem v xxx :

uzavřeli dne 10. 10. 1994 fiktivní smlouvu o reklamní propagaci spočívající ve vytvoření předpokladů k uzavření smluv s bonitní klientelou o užívání rekreačního zařízení Xxx - Xxx v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH a dne 17. 10. 1994 vystavil obž. R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00210/ 1994 ve výši 36,900.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6,900.000,- Kč, tato byla zahrnuta do účetnictví a obžalovaní za spol. Hxxx xxxK si nárokovali odpočet DPH ve výši 6,900.000,- Kč, který jim Finančním úřadem pro Prahu 10, Petrohradská č.16 nebyl vyplacen a obž. R. také neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

4/

obž. V. R. jako zástupce RxxxR xxx xxxS a obž. J. S. jako zástupce spol. Bxxx xxxA s. r. o. :

uzavřeli dne 25. 10. 1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování - vývoz strojírenské technologie a dalších obchodních činností se zeměmi Střední a jižní Ameriky v úmyslu získat

neoprávněně odpočet na DPH a dne 25. 10. 1994 vystavil obž. R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00310/ 1994 na částku 46. 125.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 8,625.000,- Kč, faktura byla zahrnuta do účetnictví a obž. S. za spol. Bxxx xxxA s. r. o. nárokoval odpočet DPH a Finančním úřadem pro Prahu 7 mu byla vyplacena částka 8,625.000,- Kč, přičemž obž. R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

5/

obž. V. R. jako zástupce RxxxR xxx xxxS a obž. J. S. za spol. Bxxx xxxA s. r. o. : uzavřeli dne 25. 10. 1994 fiktivní smlouvu o reklamní propagaci na prodej nových výrobků a opět v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH dne 25. 10. 1994 vystavil obž. R. jako dodavatel fakturu č.00410 1994 na částku 43,050.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 8,050.000,- Kč, platbu měl obž. R. obdržet v hotovosti, faktura s příslušnými doklady byla zahrnuta do účetnictví a obž. S. si za spol.Bxxx xxxA s. r. o. nárokoval odpočet DPH, který mu byl ve výši 8,050.000,-Kč Finančním úřadem pro Prahu 7 vyplacen, přičemž obž. R. nikdy neodvedl příslušnou částku Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

6/

obž. V. R. jako zástupce RxxxR xxx xxxS a obžalovaní M. P. a T. P. jako zástupci spol. CxxxM a. s. :

uzavřeli dne 1. 11. 1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH a téhož dne vystavil obž. R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00711/1994 ve výši 88,560.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 16,560.000,- Kč, s příslušnými doklady byla zahrnuta do účetnictví a obž. P. za spol. CxxxM a. s. si nárokoval odpočet DPH, který mu byl finančním úřadem pro Prahu 7 ve výši 16,560.000,- Kč vyplacen, přičemž obž. R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

přičemž společným jednáním tak poškodili Český stát zastoupený Finančními úřady v Praze o celkovou částku ve výši 51,635.000,- Kč, a v případě, že by jim byla vyplacena nárokováná částka v bodě 3/, poškodili by Český stát zastoupený Finančními úřady v Praze o celkovou částku 58,535.000,- Kč,

t e d y : jednak ve větším rozsahu zkrátili daň a způsobili tímto činem škodu velkého rozsahu,
jednak v bodě 3/ obžalovaní R., P. a JUDr. J. dopustili se jednání pro společnost nebezpečného, které směřovalo ke zkrácení daně a způsobení tak škody velkého rozsahu, jehož se dopustili v úmyslu čin spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo,

čímž spáchali

trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem obžalovaní R., P. a JUDr. J. v bodě 3/

nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 k § 148 odst. 1, odst. 4 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb.,

a za to se odsuzují

obžalovaný V. R.

podle § 148 odst. 4 trestního zákona, ve znění zákona č. 265/2001 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce **8 /osmi/ let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice s **ostrahou.**

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti člena volených orgánů právnických osob na dobu **8 /osmi/ let.**

obžalovaný J. S.

podle § 148 odst. 4 trestního zákona, ve znění zákona č. 265/2001 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce **8,5 /osmi a půl/ let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti člena volených orgánů právnických osob na dobu **8 /osmi/ let.**

obžalovaný T. P.

podle § 148 odst. 4 trestního zákona, ve znění zákona č. 265/2001 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce **8,5 /osmi a půl/ let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti člena volených orgánů právnických osob na dobu **8 /osmi/ let.**

obžalovaný M. P.

podle § 148 odst. 4 trestního zákona, ve znění zákona č. 265/2001 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce **9 /devíti/ let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti člena volených orgánů právnických osob na dobu **8 /osmi/ let.**

obžalovaný JUDr. M. J.

podle § 148 odst. 4 trestního zákona, ve znění zákona č. 265/2001 Sb., za užití § 40 odst. 2 trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce **4 /čtyř/ let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice s **ostrahou.**

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti člena volených orgánů právnických osob na dobu **5 /pět/ let.**

ODŮVODNĚNÍ

Po provedeném dokazování v hlavním líčení Městský soud v Praze na základě výpovědi svědků, na základě znaleckých posudků a listinných důkazů a s přihlédnutím k výpovědím obžalovaných zjistil a vzal za prokázané :

Ve dnech 9. 9. 1994 a 25. 10. 1994 (toho dne ve dvou případech), byla uzavřena smlouva mezi spol. RxxxR xxx xxxS se sídlem v Xxx, zastoupenou obž. V. R. a Bxxx xxxA s. r. o. zastoupenými obž. J. S., ve dnech 30. 9. 1994 a 1. 11. 1994 smlouvy mezi obž. R. (RxxxR xxx xxxS) a společností CXXXM a. s. zastoupenou obžalovanými M. P. a T. P., a dne 10. 10. 1994 smlouva mezi obž. V. R. jednajícím jménem společnosti RxxxR xxx xxxS a společností Hxxx xxxK, s. r. o. zastoupenou obžalovanými T. P. a JUDr. M. J. . Na základě uzavřených smluv a provedených plateb pak firmy, v nichž působili obžalovaní jakožto zástupci uvedených společností, uplatnily právo na odpočet DPH od místně příslušného Finančního úřadu. Obžalovaný V. R. však příslušnému Finančnímu úřadu platbu DPH neprovedl a v trestním řízení v plném rozsahu popíral, že by se dopustil jednání, jež mu za vinu kladla obžaloba. Popíral zásadně, že by smlouvy se spoluobžalovanými uzavíral a že by od nich cokoli přijal a na podporu svého tvrzení uváděl, že byl v dané době v zahraničí, konkrétně pak v Austrálii, kde dokonce v inkriminované době podstoupil operaci zhoubného nádoru.

Obžalovaní P. , P. , S. a JUDr. J. v hlavním líčení vypovídat odmítli a soud proto přistoupil k přečtení jejich výpovědí z přípravného řízení. Ani v opakovaném hlavním líčení po vrácení věci Vrchním soudem v Praze k doplnění dokazování obžalovaní své rozhodnutí nezměnili a vypovídat znovu odmítli. V průběhu líčení někteří z nich ovšem využili svého práva k doplnění důkazů a vyjádřili se k některým provedeným důkazům a k závěrečné řeči státní zástupkyně.

K žádnému z hlavních líčení se nikdy nedostavil **obž. V. R.**, který se podle vyjádření svého obhájce měl v době jejich konání zdržovat v Austrálii, jejímž je občanem. Vždy ovšem požádal o konání hlavního líčení ve své nepřítomnosti a soud tento požadavek respektoval, neboť měl zato, že i bez osobní přítomnosti obž. R. lze věc spolehlivě objasnit a rozhodnout. Obž. V. R. v přípravném řízení uvedl, že spoluobviněné fyzicky vůbec nezná a jednání popsanych ve sdělení obvinění se nezúčastnil. Časově se mohl zúčastnit pouze toho pod bodem 1, neboť dne 12. 9. 1994 byl operován v Austrálii, kam odletěl někdy v polovině září. Smlouvy a faktury týkající se sdělení obvinění pod body 1-6 nepodepsal, faktury nevystavil. Písmo se jeho vlastnímu písmu podobá. Někdy v srpnu 1994 mu bylo vykradeno osobní motorové vozidlo s doklady, ale ne s razítkem. Pokud grafologové tvrdí, že na příslušných listinách jde o jeho pravé podpisy, on kategoricky tvrdí, že nic nepodepsal. Společnost RxxxR xxx xxxS založil, byl majitelem a jediným zaměstnancem. Nikdy s touto firmou nic nevydělal. Náplní práce měla být bezpečnostní agentura. V oboru reklamy, zprostředkování pozemků, stavby továren a dovozu technologií nepůsobil a ani tomu nerozumí. Finanční částku v Praze 1, Na Příkopě 27 u notáře nikdy nepřebíral. V Austrálii v roce 1994 s ním byla manželka a syn.

V průběhu přípravného řízení obž. R. policii dodal listiny, z nichž vyplývalo, že se podrobil v Austrálii dne 12. 10. 1994 operaci a poté od 5. 1. 1995 se podrobil další léčbě v podobě ozařování postiženého místa. V listinách se nenacházel doklad o tom, že by se

podrobil dalším vyšetřením v době před operačním zákrokem a kontrolám po něm až do zahájení následné léčby dne 5. 1. 1995. V reakci na požadavek soudu pak prostřednictvím obhájce obž. V. R. sdělil, že takové listiny dodat již není možné, neboť po uplynutí lhůty sedmi let se příslušné materiály skartují.

V hlavním líčení dne 2. 11. 2005 předložil obhájce obžalovaného R. shodné materiály, jaké již byly založeny ve spisovém materiálu, tentokrát opatřené ověřovacím razítkem a podpisem smírčího soudce státu Victoria. Vyjma již ve spise založených listin, tentokrát opatřených zmíněným razítkem a podpisem, byla předložena stejným způsobem ověřená listina datovaná 14. dubna 2005, obsahující sdělení, že jde o kompletní dokumentaci pana V. Lit. R. k jeho operaci z 12. října 1994. Tato listina, na níž není uveden adresát a důvod jejího vystavení, nese podpis náměstka ředitele J. J. R..

Obž. J. S. popsal V. R. jako muže střední postavy, okolo 40 let. Kdo je s panem R. seznámil nedokázal v přípravném řízení říci. Ví, že společnost RxxxR xxx xxxS se zabývala reklamou a marketingem. Její další aktivity mu známy nebyly. Smlouvu z 9. 9. 1994 s panem R. (bod 1 rozsudku) podepsal u notáře. Potvrdil rovněž, že souhlasí výdajový doklad i faktura na 61,500.000,- Kč. Také k předání peněz v hotovosti panu R. došlo u notáře a u toho nebyl nikdo další přítomen. Osobně si myslí, že smlouva byla naplněna. Šlo o dodávku zařízení a dokumentace na výrobu mleté kávy. Technologie byla určitě funkční.

Ke smlouvě z 25. 10. 1994 (bod 5 výroku rozsudku) uvedl, že byla podepsána v uvedený den a tehdy došlo i k předání hotovosti, kterému kromě pana R. nikdo další přítomen nebyl. Šlo o jeho vlastní peníze, které nepocházely z trestné činnosti a o jejich předání R. věděli společníci T. P. a I. K. . Smlouva, jejímž předmětem byla reklamní kampaň k podpoře prodeje produktu, byla naplněna. Její dopad pro zhodnocení majetku nelze odhadnout. V době jeho příchodu do společnosti Bxxx xxxA, s. r. o. měla společnost tržní podíl 0,4,% na trhu s kávou a její nástupce Mxxx xxxY se pohybuje mezi 20-30 % podílu na trhu kávy. Přiznání k DPH probíhalo na základě zúčtování účetního oddělení, a kdo to podepsal, neví.

V průběhu hlavního líčení po vrácení věci Vrchním soudem v Praze předložil obž. J. S. k založení do spisu výpis z obchodního rejstříku vedený ke společnosti Zxxx xxxA, a.s., mezinárodní nákladní list o vývozu technologického zařízení na výrobu pražené kávy do Ruska č. 161166, 161167, 161168 a 161169 (JCD) a výpisy s cenami reklamních časů nakoupených od FTV Prima v současnosti.

Obžalovaný **T. P.** vypověděl, že společnosti CxxxM, a.s., kde působil jako předseda představenstva a též obchodní ředitel, přišel pan R. nabídnout služby – zprostředkování reklamní kampaně a ochranu objektu. Firma CxxxM a.s. provozovala velkoobchod s potravinami a v případě oleje byla výhradním dovozcem na český trh. Měsíční obrat na oleji mohl být asi 70,000.000,- Kč. R. měl zajistit dle smlouvy zvýšení prodeje a obratu u oleje xxx Co se konkrétního provedení reklamní kampaně týče, už si na podrobnosti nepamatuje. Myslí, že R. se prokazoval osobními doklady, u některých jednání byl notář. Museli nějak určitě osobu R. prověřit, jinak by se s ním do obchodu nepustili. Platby ve společnosti CxxxM prováděla pokladní paní H.. Částku 36,900.000,- Kč půjčil do společnosti obžalovaný P. . Odkud ty peníze vzal, neví. Konkrétního předání peněz se zúčastnili kromě něj P. a R. a peníze byly přepočítány pokladní. Jak se pokladní a daňové doklady zaúčtovaly neví, tyto věci šly mimo něj. Není si jist, ale domnívá se, že funkci finančního ředitele zastával pan W. . Ve společnosti CxxxM a.s. skončil v listopadu 1994. Věnoval se tehdy jiným společnostem, např. společnosti BxxxY, s. r. o. V roce 1995 vstoupila CxxxM a.s. do likvidace a následně do konkursu.

Pokud jde o smlouvu z 30. 9. 1994 a fakturu společnosti RxxxR xxx xxxS č.00209/1994 ze dne 30. 9. 1994, lze mít za to, že skutečně jde doklady vystavené ohledně obchodního vztahu ve věci oleje Xxx.

Stejným způsobem probíhalo obchodní jednání směřující k uzavření kupní smlouvy na koupi pozemku. Zde vycházeli z informace od R., že se připravuje regulace výroby cukru, kdy napříště ten, kdo není výrobcem, nebude mít tuto činnost povolenu. Rozhodli se pro výstavbu cukrovaru. Ví, že ohledně zařízení vyjednával R. ve Škodě Plzeň a cukrovar měl stát u Kolína. Původ peněz a způsob platby byly stejné jako v případě předchozím. Smlouvu a pokladní doklad č. 1721 z roku 1994 poznává. Vzhledem k neobvyklé výši částky proběhlo předání peněz u notářky paní Zwierzynové.

K uzavření smlouvy o reklamní propagaci ze dne 10. 10. 1994 mezi RxxxR xxx xxxS a společností Hxxx xxxK s. r. o. uvedl, že pan P. byl majitelem nebo dlouhodobým nájemcem bývalého areálu KSČ. Pronájem ubytovacích kapacit zajišťovala společnost Hxxx xxxK s. r. o., kde byl on jednatelem, možná i společníkem. R. měl kontakty v tuzemsku i v zahraničí u lidí s vyšším příjmem a společnost Hxxx xxxK s. r. o. se rozhodla najmout ho na zlepšení vytižení ubytovacích kapacit. Výtěžnost zařízení měla být 480,000.000,- Kč za 24 let a provize pro R. proto činila 30,000.000,- Kč plus DPH. Smlouvu podepsal s dalším jednatelem JUDr. J. Peníze půjčil společnosti pan P. . On koncem roku prodal obchodní podíl a přestal být jednatelem, takže neví, jak se obchodní případ dále vyvíjel.

Doba, na kterou byly obchody s R. sjednány, byla v případě Hxxx xxxK a cukrovaru stanovena ve smlouvách. Reklamní kampaň měla začít probíhat okamžitě, tedy do jednoho či dvou měsíců. K návratnosti finančních prostředků do reklamní kampaně a k prognóze zvýšení obratu existoval propočet, který by měl být součástí účetnictví společnosti CxxxM, a.s. Propočet vycházel z určitého navýšení obratu a zisku na komoditě Xxx olej.

Společnost CxxxM měla většinu tržeb v hotovosti a platby v hotovosti v té době nebyly výjimkou. V dané době bylo pro nárokování DPH rozhodující to, co nastalo dříve. To znamená buď platba nebo plnění. Nyní je rozhodující termín plnění.

Obžalovaný **M. P.** v přípravném řízení vypověděl, že společnost CxxxM, a.s., kde byl členem představenstva od založení do likvidace v roce 1995, měla roční obrat několik set milionů. R. byl mediálně známý, měl samé dobré reference, v Austrálii měl provozovat síť restaurací. Uzavřeli smlouvu o zprostředkování reklamní kampaně dne 30. 9. 1994. Obžalovaný P. potvrdil, že předložené kopie smlouvy, výdajového dokladu na 36,900.000,- Kč a faktury č.00209/94 firmy RXXXR jsou kopiemi odpovídajícími originálům těchto listin. S R. jednali o televizní reklamě a billboardu, mělo jít o dlouhodobější kampaň. Ta však neproběhla, R. zmizel do Austrálie. Obžalovaný P. přiznal, že peníze, které byly R. vyplaceny, pocházely z trestné činnosti, za kterou byl odsouzen v letech 1976-1986. Jejich záměrem bylo prosadit na trhu olej Xxx a vytlačit oleje xxx a xxx, přičemž bez reklamní kampaně nebylo možné trh ovlivnit. Smlouva z 1. 11. 1994 mezi RXXXR a společností CxxxM, a.s. byla zaměřena na zajištění výroby cukru. R. měl zajistit celou stavbu na klíč. Předtím již koupil jeden cukrovar v xxx, ale ten nevyhovoval. Když se začali zajímat, jak se věci vyvíjejí, R. nesehnali. Částka 88,560.000,- Kč pocházela z jeho zdroje. V té době nešlo o astronomickou částku, jen jeho tržba, než se sloučil s P. , byla 55,000.000,- Kč měsíčně. R. je o své činnosti k naplnění smluv neinformoval a neví o tom, že by cokoli podnikl. R. si jejich

důvěru získal tím, že měl dobré reference a neočekávali od něj podvod. V některých případech se částky předávaly u notáře, který zjišťoval jeho totožnost. Za společnost CxxxM, a.s. podávala daňové přiznání účetní paní Č., která již není naživu. Díky těmto projektům na reklamní kampaň a stavbu cukrovaru se CxxxM, a.s. dostalo do platební neschopnosti a vstoupilo do likvidace. V roce 1994 se odstěhoval z Prahy a obchodu se přestal věnovat. Ve společnosti Hxxx xxxK s. r. o. byl společníkem.

Ke smlouvě z 10. 10. 1994 (bod 3 rozsudku) uvedl, že R. znal jako člověka, který měl kontakty a byl doporučen jeho známými. Byl přítomen podpisu smlouvy, kam přijel s ochrankou. Dále tam byl notář, účetní, kteří peníze vypláceli, celkem asi 10 lidí. Ochranka zůstala venku.

Obžalovaný **JUDr. M. J.** vypověděl, že byl roce 1994 jedním ze společníků a jedním ze tří jednatelů společnosti Hxxx xxxK s. r. o., která měla do 1. 12. 2019 v pronájmu rekreační středisko Xxx. Jako jeden z více jednatelů spolupodepsal dne 10. 10. 1994 smlouvu o reklamní propagaci s V. R.. Jako druhý spolupodepsal smlouvu T. P.. Peníze do společnosti půjčil pan P.. Uvedeného dne byly vyplaceny panu R. za přítomnosti Mgr. Michala z notářské kanceláře JUDr. Zwierzynové. Mgr. Michal zároveň ověřoval podpisy R. na potvrzení o převzetí peněz v hotovosti. Přítomna byla i pokladní J. S. z xxx a účetní paní Č., která již zemřela. Peníze přinesli v poštovním pytli pan P. a pan P.. Šlo o balíčky tisícikorun. Smlouvu všichni tři podepisovali na místě. R. je o výsledcích nikdy neinformoval a smlouvu nedodržel. Tvrdil, že věci zabezpečí v zahraničí, kam odletěl. Jestli on podepsal přiznání k DPH neví, to zpracovávala účetní společnosti pan Č.. Dle tehdy platného zákona o DPH se nadměrný odpočet mohl nárokovat v případě služby tehdy, kdy došlo k zaplacení anebo kdy došlo k uskutečnění plnění, podle toho co nastalo dříve. Myslí, že z hlediska zákona o DPH k porušení zákona nedošlo. Jako jednatel se zúčastnil vytykácího řízení u FÚ pro Prahu 10, kde FÚ zjistil formální nedostatky, snad chybějící datum uskutečnění zdanitelného plnění. Doplnit fakturu se mu nepodařilo, protože R., na jím uvedené adrese, nesehnal. Tím se nepodařilo ve lhůtě odstranit vady a z tohoto důvodu FÚ nadměrný odpočet nevrátil. To, že se peníze vyplácely v hotovosti dopředu, bylo stanoveno ve smlouvě. R. viděl pouze jednou a jen zběžně. Měl výšku asi 175 cm, věk kolem 50 let, světle hnědé spíše řídké vlasy a měl lepší koženou bundu. O jeho podnikání nic nevěděl, měl jen zběžné informace od společníků nebo akcionářů. Co se dalších smluv s R. týče, ví o nich pouze to, že nějaké takové byly uzavřeny. V areálu chtěli vytvořit uzavřený klub pro 10-15 zahraničních klientů. Myslí, že v roce 1995 svůj obchodní podíl převedl na P. a P. asi chtěl podat žalobu na R. z důvodu neplnění smlouvy, ale vzhledem k nemožnosti nalézt ho a k povinnosti uhradit poplatky, nic nepodal. Co se týče kalkulace návratnosti vložených finančních prostředků do reklamy, tohle měl na starosti P., on ví pouze zběžně to, že návratnost měla být do pěti let. Pana R. před jednáním neznal. P. říkal, že je to známý pana K. a je mu známo, že R. pak kandidoval na xxx xxx.

V závěrečné řeči uvedl, že smlouvu s R. museli podle tehdejších předpisů podepsat dva jednatelé a pouze náhodou se stalo, že z více jednatelů byl přítomen právě on a spolu se spoluobžalovaným tedy smlouvu podepsal. V reakci na řeč státní zástupkyně také konstatoval, že ukončil členství v řídicích orgánech společnosti proto, že jako advokátovi mu byla tato činnost zapovězena, svůj podíl pak prodal panu P., který Hxxx xxxK dále provozoval a stále zde podniká, a nikoli na nějaké Ukrajince.

Svědék **I. K.** vypověděl, že ve společnosti Bxxx xxxA, s. r. o. působil od začátku do konce. V letech 1993-1994 tedy ve společnosti působil a dalšími společníky zde byli P. Š., J. S. a T. P.. On se staral o výrobu, Š. o nákup potravin, o finance P. a pan S. dohlížel na společnost. Dělali asi 40 tun kávy měsíčně. Zpracovávala se na pražičce a toto zařízení zde společně s technologií již bylo. Stroje se dokupovaly, výrobu zvyšovali až na 120 tun měsíčně. Co se týče pražiček a mlýnů, stroje kupovali většinou od Probatu. R. nezná. Že by jim dodával nějaké zboží neví, jen se o tom někdy mluvilo. Po nahlédnutí do smluv z 25. 10. 1994 a 30. 9. 1994 uvedl, že o nich slyšel, ale poprvé je vidí až v dané chvíli. Nemůže uvést, že by jejich technologie byla koupena od R.. Finanční částky uvedené ve smlouvě ve společnosti nebyly, peníze přinesl pan S.. Doklady společnosti by měla mít likvidátorka paní M.. V hlavním líčení neuvedl nic nového, zopakoval, že o smlouvách s dalším subjektem slyšel, ale nic bližšího již neví. Svědek byl předvolán i k hlavnímu líčení po vrácení věci Vrchním soudem v Praze k doplnění důkazů a tehdy přednesl, že technologie na pražení a mletí kávy v hodnotě 50,000.000,- Kč v cenových relacích roku 1994 by zabrala halu v délce 150 – 200 m. Kdyby se naložila na auta, šlo by o pět, možná šest kamionů. K dotazu, zda došlo k dovozu či vývozu technologií v nichž by byl zainteresován V. R. se svědek upamatoval, že proběhl vývoz do Ruska.

Svědčyně **L. Š.** uvedla, že pracovala v Bxxx xxxA, s. r. o. jako účetní od vzniku společnosti. K předloženým smlouvám z 25. 10. a z 30. 10. 1994 uvedla, že smlouvy, faktury i výdajové pokladní doklady proběhly účetnictvím. Všechny podklady byly předány finančnímu úřadu. Při předávání peněz přítomna nebyla. R. osobně nezná a nikdy ho neviděla. Myslí, že nárok na nadměrný odpočet DPH nebyl uznán. Co se týče strojů, ty se nakupovaly i repasovaly. Zda byla zavedena nová technologie neví, ale poznala by to po předložení účetních dokladů. Jakým způsobem byla prováděna reklama neví, o smlouvě týkající se strojního zařízení a vodních elektráren také neví. Technologie na výrobu mleté kávy nemusí být rozměrově velká.

Svědék **J. M.** přednesl, že vedl pokladnu a pokladní knihu a přebíral peníze za prodej v areálu. Do banky jezdila účetní paní Š. Výdajový doklad z 30. 11. 1994 č. 730/VA na 150,000.675,- Kč vystavil on na příkaz pana S. a doklad zavedl do pokladní knihy. Uvedenou hotovost neviděl a o původu peněz nic neví. O účelu, na který byly peníze použity, mu není nic známo. Jméno V. R. mu nic neříká. Pro vypracování daňového přiznání předával účetní doklady účetní paní Š. Pamatuje si na dovoz mlýnu na kávu od firmy Probat z Německa. O jiném dovezeném mlýnu či zařízení neví. Když v květnu 1994 nastoupil, stroje zde již byly a běžely a podle něj se nic nového nedovezlo ani neinstalovalo. Panu S. jiný další doklad na takovou částku nevystavil, myslí si, že dotyčný měl právo dávat příslušné příkazy, protože patřil mezi majitele společnosti. O reklamní kampani nic neví.

Svědék **Ing. L. K.** přednesl, že dne 15. 4. 1996 byl ustanoven konkursním správcem společnosti CxxxM, a. s. v likvidaci. Společnosti neměla majetek, mimo pohledávky cca 50,000.0000,- Kč. Vůči komu, zda to nebylo i vůči někomu z obžalovaných si již nevzpomíná. Pohledávky nebyly řádně doloženy a nezařadil je do konkursní podstaty. Likvidátorem před konkursem byl JUDr. M. J. . Zda v konkursu byly uplatněny pohledávky za firmou RxxxR xxx xxxS si nevzpomene. Že by společnost vlastnila nějaký cukrovar, o tom nic neví.

Svědék **F. H.** vypověděl, že v roce 1998 se stal jednatelem společnosti Hxxx xxxK po M. P. Měl ve společnosti majetkový podíl. Nyní je majitelem jen pan P. , ale v Obchodním rejstříku zatím změna provedena nebyla. Kromě R. zná všechny ostatní obžalované. Do společnosti přišel na konci roku 1994 jako provozní technik a o smlouvě o reklamní propagaci z října 1994 nic neví. V době, kdy působil jako jednatel společnosti, žádná reklamní kampaň neprobíhala. V době jeho působení společnost nevytvořila zisk, všechny peníze šly do nákladů.

Svědék **F. W.** konstatovat, že na jaře 1994 nastoupil jako ředitel objektu Hxxx xxxK. V červnu – srpnu se stal novým majitelem pan P. . Vzpomíná si i na pana J. a a na pana P. Ví, že se hovořilo o tom, že by měla být nějaká částka dána na reklamu, ale na nic bližšího si nevzpomíná. Vzpomíná si, že na podzim 1994 se v areálu předávala nějaká větší částka, ale souvislosti nezná. Odešel v listopadu 1994. Co se týče zmíněného předání peněz, na žádost pana P. a provedl kontrolu spolu s paní pokladní a účetní. Myslel, že půjdou na provoz, ale bylo mu řečeno, že půjdou na reklamu. V hlavním líčení si vzpomněl na další okolnosti předání peněz, když uvedl, že částka byla umístěna do trezoru. Komu byly peníze předány neví.

Svědék **I. Š.** uvedl, že v roce 1994 byl pověřen pány P. , J. a P. , aby vykonával funkci ředitele Hxxx xxxK xxxK. Působil zde od září 1994. Výkonným ředitelem hotelu byl pan Walter. O uzavření konkrétní smlouvy o reklamní propagaci neví. Nevzpomíná si na předání větší finanční částky mezi obžalovanými a další osobou. O smlouvě z 10. 10. 1994 nic neví.

Svědék **I. W.** působil v roce 1994 jako člen představenstva společnosti CxxxM a.s.. Vypověděl, že na nějakou smlouvu o reklamní propagaci mezi společnostmi CxxxM a.s. a společností RxxxR xxx xxxS si nevzpomíná. Určitě probíhala nějaká reklamní kampaň včetně televizní reklamy, kdo ji zajišťoval si již nepamatuje. Olej Xxx mu něco říká, ale výši obrátu obchodu s olejem není schopen určit. Jestli je na smlouvě o reklamní propagaci z 30. 9. 1994 uvedeno, že s ní souhlasí, tak asi existovala, ale konkrétně si smlouvu nevybavuje. Co se smlouvy o zprostředkování na nákup pozemků na výstavbu cukrovaru týče, pak cukr tvořil v jejich obchodování strategickou komoditu. Zda bylo záměrem společnosti či jednatelů provozovat či stavět cukrovar neví, on u všech jednání nebyl. Dalšími jednatelem v době jeho působení byli pánové P. a P. . Kdo zpracovával či podával daňová podání neví.

Svědčce **M. M.** přednesla, že někdy v prosinci 1995 poprvé jednala o tom, že by převzala funkci likvidátorky ve společnosti Bxxx xxxA, s. r. o. Jednala s pány P. , S. a zemřelým Ing. Š.em. Vzpomíná si, že z faktur je patrné, že v určitém období byla výroba, resp. balení a pražení kávy navýšena na desetinásobek původní produkce. Domnívá se, že na toto navýšení musela být změněna technologie. Odkud pocházelo technologické zařízení a stroje v Bxxx neví, část zařízení používané v začátcích byla repasovaná. Dostala jen část účetních dokladů, seznam toho, co převzala, neexistuje. Soupis majetku společnosti není součástí jí převzatých listin.

Svědkyňe **J. H.** uvedla, že v létě 1994 vznikla společnost CxxxM a.s., do které přešla ze společnosti CxxxM s. r.o. Ve společnosti s ručením omezeným byla pokladní, v akciové společnosti byla pokladní a též pomáhala účetní. Pokladní doklad č. 1072 z 30. 9. 1994 vystavila ona. Musel tam být přítomen P. , neboť je podepsán v kolonce „přezkoušel“. Vzhledem k tomu, že tam je podepsán R., tak si myslí, že byl přítomen rovněž. Pokladní doklad 1721 z 25. 11. 1994 rovněž vyplnila ona. Smlouva k pokladní výdejce jí do ruky nepřišla. Reklama a propagace měla být prováděna jinými firmami, o tom se hovořilo, ale smlouvu neviděla. V hlavním líčení svědkyně potvrdila svou výpověď, po předložení pokladního výdajového dokladu potvrdila, že jde o její podpis a pokud je na dokladu uvedeno jméno R. a jeho číslo OP, pak ho musela v té době vidět. Dále k dotazům obž. P. a uvedla, že ve společnosti se tehdy běžně platilo v hotovosti, že se nepožadovala ani auta na leasing, ale zásadně v hotovosti.

Svědkyňe **Mgr. Šárka Zwierzynová** vypověděla, že je notářkou. Při ověření podpisu se účastník dostaví s platným úředním průkazem a na listině připojí podpis. Notář zapíše jeho jméno, rodné číslo a bydliště a číslo platného průkazu do ověřovací knihy. Předloženou podepsanou listinu opatří legalizačním razítkem, ve kterém uvede jméno, rodné číslo a bydliště účastníka, který listinu před ní podepsal, poté razítko opatří notářským podpisem a úředním razítkem. Účastník se podepíše do ověřovací knihy. Pokud je podepsána na originále, tak prováděla ověření osobně. Pokud je na smlouvě doložka, podpis a úřední razítko, tak jako na kopii jí předložené smlouvy o zprostředkování z 1. 11. 1994 a na přiloženém potvrzení o předání finanční částky, souhlasí to s výše uvedeným postupem a jde o platné potvrzení.

Svědkyňe **J. S.** konstatovala, že zná pana P. a, pana P. , JUDr. J. a, ale nezná pány R. a S.. Výdajový pokladní doklad č. 225-229 z 3. 11. 1994 na částku 36,900.000,- Kč vystavila a podepsala. Z toho vyplývá, že se s R. musela při podpisu tohoto dokladu setkat. Fakturu č. 00210/1994, která byla vystavena 17. 10. 1994, zaúčtovala účetní Č. . S touto fakturou se setkala, neboť ji v políčku č. 6 v levém horním rohu opatřila razítkem „došlo dne“ a vypsala datum 3. 11. a č.j. 373/94 a poté ji předala paní Č. . Byla dne 3. 11. 1994 v účtárně Hxxx xxxK xxxK přítomna tomu, když M. P. předával částku v hotovosti 36,900.000,- Kč nějakému zástupci firmy RXXXR V. R.. Dále byl přítomen nějaký notář a k přepočítání byla přivolána paní Č. . Domnívá se, že tam byl i JUDr. J. a další muž, kterého nezná. Nikdy neviděla smlouvu o reklamní propagaci, která je uvedena na faktuře 00210/94 z 17. 10. 1994. Není si vědoma toho, z jakého zdroje pocházely peníze, které byly předávány v hotovosti, jak popisovala. U jiného předání peněz přítomna nebyla. Při tomto předání se hovořilo o nějaké reklamní kampani, ale bližšího neví nic a s touto kampaní se nikdy nesetkala. Daňová příjmy nevypracovávala, z titulu svého postavení ve společnosti Hxxx xxxK je musel podepsat pan P. . V hlavním líčení neuvedla svědkyně nic nového.

Svědék **Mgr. P. M.** potvrdil, že skutečně ověřil podpisy V. R., T. P. a JUDr. J. a na potvrzení o předání finanční částky 36,900.000,- Kč dne 3. 11. 1994. Ověření bylo provedeno podle platného úředního průkazu, o jaký doklad šlo je uvedeno v ověřovací knize, která je uložena u paní Mgr. Zwierzynové a v této knize je uvedeno i číslo tohoto dokladu. Myslí, že byl v nějaké kanceláři, kde se ověřovaly podpisy, má zato, že ho tam uváděl pan P. , že byl přítomen JUDr. J. a nějaká paní, snad účetní, která peníze počítala. Ví, že na konferenčním stole ležely peníze a byly přepáskované. Myslí, že mu pan P. řekl, že jde o částku 30 milionů Kč. Po ověření šli do jiné místnosti a ten kdo si peníze měl vzít, s nimi odešel. Někdo se pak ptal, jak ty peníze pobral a někdo další odpověděl, že je vzal do pytle a pytel hodil do kufru auta. U brány na něj čekala ochranka. Tohle vše ví pouze z doslechu. V hlavním líčení svědek potvrdil tuto svou výpověď a nedodal nic nového podstatného.

Svěddek **Mgr. J. Š.** uvedl, že V. R. nezná, co se týče kopie smlouvy mezi ním a společností Bxxx xxxA, s. r. o. z 30. 9. 1994 uvedl, že smlouva byla ověřena v kanceláři notářky JUDr. Marie Malé, Karlovo nám. 17, Praha 2, dle razítka s jeho jménem a dle kopie podpisu se domnívá, že skutečně tuto smlouvu ověřoval, ale pro odstup času si na ni a na okolnosti prověření nevzpomíná. Pravost ověření lze ověřit v knize ověřování u JUDr. Marie Malé pod č.j. 012863-72/94. Tam bude uveden doklad, podle kterého byla osoba V. R. ověřena.

Svědkyň **JUDr. J. Š.** konstatovala, že základě mandátní smlouvy pracovala pro společnost Bxxx xxxA s. r. o. Předložené smlouvy z 30. 9. 1994, z 25. 10. 1994 na zprostředkování a z 25. 10. 1994 o reklamní kampani pravděpodobně psala ona. Soudí dle hlavičky a razítka na smlouvách. Spisy jsou již ale skartovány. Pana R. nikdy neviděla, obchodních jednání se nezúčastnila.

Pro rozhodnutí Městského soudu v Praze se ukázaly být velice významnými listinné důkazy a znalecké posudky, které byly provedeny v přípravném řízení a rozšířeny v původním hlavním líčení i v líčení po vrácení věci Vrchním soudem v Praze. Takto byl přečten jako listinný důkaz protokol o trestním oznámení V. R. ze dne 3. 8. 1994 o krádeži věcí z vozidla VW Golf, SPZ PBH 08-82. Přečteno bylo s tím související rozhodnutí o odložení věci, soud provedl též důkaz fotokopii cestovního pasu V. R., provedl fotokopii ověřovacích knih notářů, smlouvami, výdajovými doklady a příjmovými pokladními doklady, potvrzeními o předání finančních částek, vyjádřeními médií, fotokopii přiznání k DPH a souvisejícími doklady, oznámeními a sděleními Finančních úřadů a dalšími listinnými důkazy. Mimo jiné provedl soud důkaz též listinami vztahujícími se k podnikání obž. V. R..

V přípravném řízení popřel obžalovaný V. R. spáchání činu, který mu byl kladen za vinu, neboť v inkriminované době se nacházel v Austrálii. Na podporu svého tvrzení předložil zprávy nemocnice Xxx v Austrálii, že zde byl dne 12. 10. 1994 operován pro xxx, xxx xxx, kdy mu byla provedena xxx xxx xxx. Z toho pak podle obžalovaného vyplývá, že technicky bylo možné, aby se dopustil jen části skutku, v počátku září 1994.

V přípravném řízení však bylo provedeno písmoznalecké zkoumání formou znaleckého posudku ústavního, které ve svém závěru uvádí, že na všech zkoumaných listinách – smlouvách mezi firmou obž. V. R. RxxxR xxx xxxS a na pokladních dokladech s jeho jménem se nacházejí pravé podpisy, které vyhotovil obž. V. R.. Vzhledem k tomu, jakým způsobem se obž. V. R. k tomuto jednoznačnému zjištění postavil, Městský soud v Praze rozhodl o provedení znaleckého posudku na další dva podpisy V. R., kde musela být totožnost jmenovaného osvědčena notářem, respektive pověřeným notářským pracovníkem a kde tedy nemůže být pochyb o tom, kdy k podpisu skutečně došlo. Zatímco v případech podpisu smluv či vystavení faktur nebo podpisu pokladních dokladů zkoumaných v přípravném řízení mohlo dojít k tomu, že data na nich uvedená nemusí být totožná se skutečným datem jejich podpisu, v případě ověření podpisu notářem lze mít datum tohoto aktu za obtížněji zpochybnitelné. Ve dnech 3. 11. 1994 a 24. 11. 1994 došlo k ověření podpisu V. R. v ověřovací knize 3 z roku 1994 u notářky Mgr. Šárky Zwierzynové a na pravost podpisů V. R. v těchto dvou případech byl vypracován posudek písmoznalecký – expertíza ručního písma znalkyní Mgr. Jindrou Železnou. Znalkyně i v těchto dvou případech konstatovala, že zkoumané podpisy patří s vysokou pravděpodobností obžalovanému V. R.

Po vrácení věci Vrchním soudem v Praze byl zpracován znalkyní další posudek na pravost podpisu obž. V. R. na přiznáních k dani z přidané hodnoty za září a říjen 1994, kdy znalkyně uvedla, že tyto podpisy patří obž. V. R., a to zcela nepochybně. Znalkyně, která zpracovávala i posudek předchozí pak požádala, aby jí bylo umožněno vyjádřit se k předchozímu posudku a ve svém vyjádření pak uvedla, že jí pro zpracování nového posudku bylo poskytnuto více srovnávacího materiálu, než měla k dispozici při zpracování posudku předchozího a pokud tehdy vyjádřila závěr, že v knize ověřovací č. 3 z roku 1994 paní notářky Mgr. Šárky Zwierzynové se jedná pravděpodobně o pravé podpisy V. R., nyní upřesňuje, že závěr o tom, že jde o pravé podpisy V. R. činí s naprostou jistotou.

V hlavním líčení byl proveden důkaz předložený obhájkyň JUDr. Helenou Rejholcovou, obhájkyň obž. T. P. . Ti nechali vypracovat podle § 110a trestního řádu znalecký posudek vztahující se k anglicky psaným listinám z 30. 9. 1994, 29. 11. 1994 a 30. 6. 2004, předloženým obžalovaným R., s úkolem provést rozbor zaměřený na to, zda text jednotlivých listin odpovídá textu, který by napsal rodilý mluvčí, zda odpovídá textu, který by napsala vysokoškolsky vzdělaná osoba, zda text odpovídá jazyku běžnému v úředním styku, zda lze specifikovat původ pisatele a na případná další zjištění, která vyplynou v průběhu znaleckého zkoumání. Obžalovaný P. se svou obhájkyň pověřili vypracování posudku Bc. Blanku Vališovou, soudní tlumočnicí z jazyka anglického, přičemž vyslovili souhlas s tím, aby si případně znalkyně přibrala k zodpovězení otázek jako konzultanta rodilého mluvčího, popřípadě osobu žijící v Austrálii. Městský soud v Praze konstatoval, že před podáním znaleckého posudku byla Bc. Blanka Vališová poučena podle ustanovení § 106 trestního řádu, § 175 trestního zákona a prohlásila výslovně ve svém posudku, že byla poučena podle výše uvedených trestněprávních předpisů a je si vědoma povinnosti oznámit skutečnosti, jež by ji pro podání posudku vylučovaly nebo jinak jí bránily posudek podat a je si vědoma důsledků, které by pro ni mělo podání znaleckého posudku nepravdivého. Jelikož byly shledány podmínky pro to, aby mohl být posudek jako takový v hlavním líčení proveden, stalo se tak po předchozím souhlasu obžalovaných a státní zástupkyně jeho přečtením. V posudku se pak konstatuje a dostatečným způsobem zdůvodňuje, že text nebyl psán rodilým mluvčím, že text neodpovídá tomu, jak by jej psala vysokoškolsky vzdělaná osoba, že text obsahuje fráze a formulace neobvyklé a netypické pro úřední styk typický pro státního úředníka v Austrálii a že z translátologického hlediska lze předpokládat, že text psala osoba slovanského původu. Opakující se gramatické a stylistické chyby stejného druhu a také to, že stejné chyby se opakují v listinách datovaných v rozmezí deseti let, vedou k závěru, že pravděpodobně všechny listiny psala jedna a táž osoba.

Ve světle výpovědi svědkyně J. H., která ověřovala totožnost obž. R. ve dnech 30. 9. a 25. 11. 1994, svědkyně J. S., která ověřovala totožnost obž. R. ve dnech 3. 11. 1994 a ve světle znaleckých posudků písmoznaleckých, jakož i skutečnosti, že rovněž při notářském ověření podpisu obž. R. ve dnech 3. 11. 1994 a 24. 11. 1994 byla naprosto nepochybně ověřena jeho totožnost podle předloženého průkazu, pak tvrzení obž. V. R., že se nemohl dopustit trestné činnosti vzhledem k pobytu v zahraničí, vyznívá nevěrohodně. Městský soud v Praze bral v úvahu verzi nepravého V. R., který vystupoval jeho jménem a s příslušným dokladem totožnosti, avšak tuto verzi vylučuje to, že podpisy V. R. na zkoumaných listinách odpovídají podle znalkyně paní Mgr. Jindry Železné podpisům ve spisovém materiálu, které ovšem jsou naprosto nezpochybnitelné, neboť obžalovaný V. R. je provedl před orgány policie. Zmínil-li obž. V. R. ve svém odvolání proti prvnímu rozsudku soudu I. stupně možnost, že někdo zneužil doklady, které mu byly odcizeny z jeho vozidla dne 2. 8. 1994, tedy poměrně krátce před uzavíráním předmětných smluv, přičemž jen nedopatřením není uveden v soupisce odcizených věcí občanský průkaz obžalovaného, Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedené závěry znalkyně hodnotil obhajobu obž. R. jako ryze účelovou. Protokol o trestním oznámení z 3. 8. 1994 specifikuje věci, které byly oznamovateli z vozidla

odcizeny, jsou mezi nimi nejen osobní doklady, ale i další drobnosti jako notýsek s adresami apod., avšak neuvádí mezi odcizenými věcmi občanský průkaz obž. V. R.. Ten přitom jako správný podepsal nejen zmíněný protokol, ale i seznam a popis odcizených věcí, který tvořil přílohu trestního oznámení, kde rovněž není občanský průkaz uveden. Jen těžko si lze představit, že tak významný doklad v podobě občanského průkazu by jako odcizený oznámen nebyl a naopak byly oznámeny jako odcizené věci v podstatě bezcenné a že by obž. R. ani dodatečně tuto ztrátu neohlásil. Pokud tedy při výše zmíněných ověřováních totožnosti obž. R. bylo ověření provedeno dle občanského průkazu, nemohlo se tedy jednat o průkaz majiteli odcizený dne 2. 8. 1994.

Městský soud v Praze v původním řízení projevil snahu opatřit si další podklady z nemocnice Xxx v Austrálii, kde měl být obž. V. R. operován a následně dále léčen. Cestou Ministerstva spravedlnosti byly zjišťovány podklady pro příslušnou žádost, když v dané době obž. V. R. prostřednictvím svého obhájce dal Městskému soudu v Praze na vědomí, že tyto zdravotnické materiály nelze již opatřit vzhledem k délce doby, jež od zákroku uplynula, neboť skartační lhůta pro tyto dokumenty je sedmiletá, a zaslal soudu kopie zpráv, které měl v roce 1994 obdržet a které uvádějí, že byl hospitalizován od 12. října do 26. listopadu 1994. Jde o zprávy na čistém listu papíru, bez hlaviček a bez razítka a ačkoliv mají potvrzovat trvalou přítomnost obž. R. v australské nemocnici, nebyly obžalovaným R. orgánům činným v trestním řízení do uvedené chvíle předloženy. Městský soud v Praze na základě této informace upustil od dalšího plánovaného prověření tvrzené hospitalizace obž. R. v zmíněné nemocnici oficiální cestou. Ze znaleckého posudku písmoznaleckého vyplývá, že obž. R. byl v uvedené době v Praze a nemocnice, i kdyby tvrzení o proběhlé skartaci bylo nepravdivé, by soudu v České republice nemohla sdělit nic jiného.

V líčení po vrácení věci Městskému soudu v Praze ovšem předložil obž. R. shodné listiny, jako v řízení předcházejícím, tentokrát ovšem opatřené razítkem smírčího soudce státu Victoria, navíc s jedním listem potvrzujícím, že jde o kompletní dokumentaci pana V. Lit. R. k jeho operaci dne 12. října 1994. Jestliže v době předcházející obž. R. tvrdil, že žádné materiály z nemocnice není možné vyžádat, neboť byly po sedmi letech skartovány a nyní předložil ty samé materiály jako již dříve, opatřené navíc potvrzením smírčího soudce, že jde o kopii souhlasící s originálem, pak podle názoru Městského soudu v Praze nelze z těchto listin vyvozovat nic jiného než to, že jde o kopie listin, které již má soud k dispozici a které byly k ověření smírčímu soudci předloženy samotným obž. V. R.. To ovšem za předpokladu, že razítko a podpis smírčího soudce nebyly zfalšovány. Nejde ovšem o jednoznačné a nezvratné potvrzení toho, že jde o listiny pravé, vystavené osobami na nich uvedenými. A nemůže se jednat o listiny jiné než ty, které již dříve předložil podepsanému soudu obhájce obž. R., neboť vzhledem k tvrzené skartaci je nemožné, aby šlo o materiály právě získané v příslušné nemocnici. Jako uvažované alibi obž. R. jsou tudíž předmětné listiny neakceptovatelné.

Obž. R. tvrdil, že podstoupil závažnou operaci v oblasti krku a pokud se tak stalo, těžko by bylo možné výsledek takového zákroku přehlédnout. Nikdo ze svědků ani z obžalovaných o této věci v přípravném řízení nehovořil a obžalovaní v hlavním líčení odmítli vypovídat, takže soud neměl možnost se jich na tuto věc dotázat. Městský soud v Praze neměl ani možnost v líčení tuto věc ověřit, neboť obž. R. vždy výslovně žádal, aby se líčení konalo v jeho nepřítomnosti a k soudu se nedostavil ani při projednávání odvolání jeho a státní zástupkyně proti původnímu rozsudku, i když v písemně podaném odvolání deklaroval jasný požadavek, aby mu bylo umožněno se před soudem vyjádřit osobně. I kdyby přece jen Městský soud v Praze vzal tvrzení obž. R. za prokázané, není možné vyloučit, že mezi absolvováním operačního zákroku a zahájením ozařování postižené části krku se obž. R. do České republiky vrátil a podepsal zde předmětné listiny. K ověření toho, zda obž. R.

přicestoval do České republiky zpět a prošel letištěm Ruzyně byla vyžádána zpráva, která ovšem na položenou otázku odpověď nedala, neboť k zaznamenávání příletu a odletu všech osob dochází až od roku 1999. Na letecké dopravce se soud neobracel, neboť do České republiky lze z Austrálie přicestovat s mezipřistáním a přestupem na mnoha evropských letištích a v podstatě by bylo nutné zkoumat každý let v říjnu po datu tvrzené operace 12. října 1994, což je zcela nereálné, i s přihlédnutím k deseti letům, které od dané doby uběhly.

S ohledem na tvrzení, že k osobě obž. R. přednesl JUDr. J. , byla vyžádána zpráva Xxx svazu, z níž bylo zjištěno, že obž. R. skutečně kandidoval na funkci předsedy svazu na základě návrhu TJ xxx v roce xxx. Nikdy předtím ani nikdy potom neměl xxx svaz povědomost o činnosti V. R.. V připojeném návrhu TJ xxx se uvádí, že V. R. po skončení aktivní xxx dráhy v xxx působil jako xxx trenér v xxx a xxx a v letech 1988-1991 a 1994-1997 pracoval jako poradce pro xxx xxx svaz.

Městskému soudu v Praze se nezdařilo získat věrohodnou informaci k tvrzení obž. T. P. o regulaci v oblasti výroby cukru chystané v roce 1994, v jejímž důsledku ti, kdo nebyli v dané době výrobci, neměli mít možnost napříště v této oblasti podnikat. Ministerstvo zemědělství nebylo schopno na tuto otázku dát jednoznačnou odpověď, neboť již materiály v důsledku záplav v roce 2002 nemá k dispozici, pouze vyjádřilo názor, že taková regulace připravována v dané době nebyla. Opíralo se přitom o situační a výhledové plány zpracované Ministerstvem zemědělství, z nichž je patrné, že vývoj v odvětví cukru ve zmíněném období směřoval spíše k další liberalizaci trhu než k nějaké regulaci. V uvedených zprávách se žádná zmínka o nějaké regulaci vůbec nenachází.

Po zhodnocení důkazů Městský soud v Praze nakonec dospěl k závěru, že obž. V. R. uzavřel se spoluobžalovanými J. S., T. P., M. P. a JUDr. M. J. smlouvy a vystavil faktury skutečně tak, jak tvrdila podaná obžaloba. Tento závěr opřel o jednoznačný posudek písmoznalecký nejprve ústavní a posléze i o další dva posudky zpracované znalkyní Mgr. Jindrou Železnou, které opačné tvrzení obž. R. vyvrátily. Obžalovaní S., P., P. a JUDr. J. naopak pravost svých podpisů na zkoumaných listinách nikdy nepopírali, avšak od počátku tvrdili, že se jednalo o smlouvy uzavřené svobodně a vážně, jejichž účelem nebylo nic jiného, než co deklarují a v určité míře, pokud si pamatují, byly i splněny. Na základě skutečností objasněných výše proto vzal Městský soud v Praze za prokázané, že obž. V. R. za firmu RxxxxR xxx xxxS uzavřel a podepsal smlouvy s ostatními spoluobžalovanými a stejně tak nepochybné je, že přebíral peníze tak, jak dokladují příjmové a výdajové doklady a výpovědi svědků přítomných předání peněz. Pravost podpisů byla ověřena znaleckým posudkem písmoznaleckým, o věrohodnosti svědků hovořících o předání peněz neměl soud důvod mít pochyby. Je rovněž nepochybné, že peníze užitě v jednotlivých případech nepatřily firmám samým, ale obžalovaným S. a P., kteří je firmám půjčili. Tato skutečnost vyplývá jak z výslovného prohlášení obžalovaných P. a S., tak z výpovědi spoluobžalovaných a svědků a ani o této skutečnosti neměl soud důvod pochybovat. Obž. M. P. výslovně uvedl, že peníze, které takto do předmětných transakcí vnesl, pocházely z jeho dřívější trestné činnosti a soud i toto prohlášení vzal za nezpochybnitelný fakt. Obž. M. P. ve své řeči vyjádřil politování nad tím, že si soud neopatřil příslušné následné rozhodnutí státního zástupce. Městský soud v Praze si je ovšem vědom toho, že vzhledem ke změně devizového zákona bylo nezbytné trestní stíhání obž. M. P., které sám jmenovaný ve své druhé závěrečné řeči opět připomenul, zastavit, neboť za takto nově daného stavu věci se již nejednalo o trestný čin. Ačkoli z hlediska obecné morálky zní zvláštěně přiznání o použití peněz pocházejících z dřívější trestné činnosti k dalšímu podnikání, z hlediska zákona není možné již tuto věc nijak reflektovat. Bylo proto zcela nadbytečné opatřovat si usnesení o zastavení trestního stíhání

obž. P. a, když otázka původu těchto peněz je s ohledem na předmět projednávané věci přece jen druhořadá.

O tom, že účel smlouvy mezi RxxxR xxx xxxS a zbývajícími firmami obžalovaných v jednom každém z uvedených případů byl naplněn, lze pochybovat nejen v bodech, kde je tento fakt naprosto jednoznačný, jako je tomu v reklamní kampani na olej či na rekreační středisko Hxxx xxxK, ale i tam, kde obžalovaný S. tvrdil, že účelu smlouvy bylo (jak se alespoň domnívá) dosaženo. Pokud měl dříve Městský soud zato, že provedené důkazy tuto možnost zcela nevyloučily, dnes s přihlédnutím k výpovědi svědka K.e je jasné, že technologie na pražení a mletí kávy obžalovaným R. dodána být nemohla. Jde-li o celek k jehož převozu je zapotřebí 5 – 6 nákladních automobilů a který zabere ve složeném stavu prostor o délce 150 – 200 metrů, těžko by byla tato dodávka k přehlédnutí. Přesto si nikdo ze svědků na ni nevzpomněl a ani sám obž. S. neřekl nic určitého, jen to, že se domnívá, že k dodání technologického celku došlo. Svědek J. M., do jehož pracovní náplně patřilo vedení pokladny, pokladní knihy a přebírání peněz za prodej v areálu v Bxxx xxxA, s.r.o. vyjádřil dokonce přesvědčení, že mimo dodávky mlýnu na kávu od firmy Probat ze Spolkové republiky Německo žádná obdobná dodávka technologií realizována nebyla. Pokud tedy tento svědek uvedl, že když v květnu 1994 nastoupil, stroje zde již byly a běžely a podle něj se nic nového nedovezlo ani neinstalovalo, jde o tvrzení odpovídající dalším výše zmíněným důkazům. Je s podivem, že svědek K., který v předchozích fázích řízení nic o nákupu technologie od obž. V. R. nezmiňoval, si najednou vzpomněl, že taková technologie existovala a byla prodána dále do Ruska. Další zvláštností je, že k takovému oživení paměti svědka K.e došlo ve chvíli, kdy obž. S., v předchozím průběhu řízení nijak na věc nereagující, najednou soudu předložil doklady o vývozu do Ruska s tím, že se jedná o technologický celek dodaný obž. V. R.. I když ovšem obž. S. předložil soudu k založení do spisu materiály týkající se vývozu předmětného technologického celku do Ruska, nebylo nijak prokázáno, že by se jednalo o technologii dodanou právě obž. R. a právě firmě Bxxx xxxA, s.r.o. Je přitom vyloučené tuto věc ověřit shlednutím příslušných dokumentů společnosti Bxxx xxxA s. r. o., neboť přes urgence a výzvy, též Městského soudu v Praze, dokumentace nebyla likvidátorce M. M. nikdy předána a nikdo nikdy nezmínil, včetně obžalovaných S., jednatele a spolumajitele a P., spolumajitele společnosti, že by věděl, kde se tato dokumentace skutečně nachází.

Obžalovaný R. vypověděl, že nikdy se svou firmou nic nevydělal a náplní práce jeho firmy měla být činnost bezpečnostní agentury, zatímco v oboru reklamy, zprostředkování pozemků, stavby továren a dovozu technologií nepůsobil. Toto tvrzení je v rozporu s listinnými důkazy založenými ve spise. Z nich vyplývá, že obž. V. R. – RxxxR xxx xxxS získal dne 22. 8. 1994 oprávnění podnikat formou Zprostředkovatelské činnosti v oblasti reklamy, téhož dne rozhodnutí Živnostenského odboru Obvodního úřadu v Praze 4 o vydání Živnostenského listu převzal a vzdal se proti němu práva odvolání. Tímto dnem tak nabylo rozhodnutí právní moci. Rozhodnutí Živnostenského odboru Obvodního úřadu pro Prahu 4 dokladuje, že obžalovaný R. byl oprávněn uzavřít smlouvu o zprostředkování reklamní činnosti s firmou Bxxx xxxA, s. r. o., CxxxM s. r. o. i s Hxxx xxxK, jak se nakonec i dle obžaloby a tohoto rozsudku stalo. Bylo-li prokázáno, že po uzavření smlouvy bylo i placeno, pak v tomto okamžiku byli v jednotlivých případech obžalovaní P., S., P. a JUDr. J. jakožto jednatele uvedených společností oprávněni podle zákona č. 588/1992 Sb. uplatnit na příslušném finančním úřadu odpočet DPH, neboť podle tehdy účinného znění zákona bylo možné uplatnit „vratku DPH“ buď ve chvíli, kdy byla smlouva splněna, nebo tehdy, kdy došlo k zaplacení předmětu smlouvy – podle toho, co nastalo dříve.

Výše uvedené tvrzení ovšem je beze zbytku platné za situace, kdy smlouvy byly uzavřeny vážně, tedy že jejich účel měl být naplněn.

Z pohledu tvrzení obžalovaných M. P. , T. P. , J. S. a JUDr. M. J. a měl být obžalovaný V. R. podnikatelem, který jako v dané době mediálně známá osobnost měl zajistit zcela reálné naplnění obsahu uzavřených smluv. Přitom v celém trestním řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by prokazoval, že obžalovaný V. R. byl člověkem takových kvalit, za jakého byl spoluobžalovanými prezentován, a že by mohl cokoliv ve vztahu k spoluobžalovaným S., P. , P. a J. v rámci jejich podnikatelských záměrů splnit. Nebylo prokázáno, že by byl jen trochu známější osobností než kterýkoli jiný občan České republiky. Osobnost z obžalovaného R. neudělala jeho sportovní či trenérská nikterak oslnivá minulost a ani jeho přihlášení se za kandidáta na předsedu Xxx svazu jeho vážnost a autoritu nemohlo zvýšit. Xxx svazu o obžalovaném R. v tomto směru nijak nehovoří a faktické aktivity jmenovaného na poli podnikatelském jsou, alespoň na území České republiky, minimální. V rozporu s tím, co ostatní obžalovaní o R. a jeho značných aktivitách v zahraničí uváděli, je i jeho výpověď v části týkající se jeho podnikatelského působení v Austrálii. Proto tvrzení, že obž. R. byl v té době osobou dosti veřejně známou, s dobrou pověstí, značnou podnikatelskou zkušeností a výtečnými referencemi, je z pohledu Městského soudu v Praze ničím nepodložené. Dne 3. 5. 2002 obž. V. R. jako obviněný uvedl, že byl jediným majitelem a zaměstnancem společnosti V. R. - RxxxxR xxx xxxS, s touto firmou nikdy nic nevydělal a oboru reklamy a zprostředkování pozemků, stavby továren a dovozu technologií nerozumí, reklamní činnost částečně provozoval v Austrálii, ale ne v ČR. Přitom však v rozporu s touto jím tvrzenou nicotnou podnikatelskou aktivitou podal dne 10. 8. 1994 přihlášku k registraci pro fyzické osoby a k dani z přidané hodnoty pro fyzické osoby na Finanční úřad pro Prahu 4 jako dobrovolný plátc DPH, když uvedl, že pod obchodním jménem V. R. - RxxxxR xxx xxxS hodlá podnikat s předpokládaným obratem za nejvýše tři po sobě jdoucí měsíce ve výši 300.000,-Kč. I když obžalovaný V. R. v protokolu o ústním jednání u Finančního úřadu pro Prahu 4 uvedl, že si nevzpomíná, že by se v roce 1994 osobně zaregistroval na FÚ pro Prahu 4, připustil, že podpis na přihlášce k registraci je podobný jeho a nakonec nevykloučil, že se zde přece jen osobně zaregistroval. V trestním řízení ovšem naprosto popíral, že by podepsal se spoluobžalovanými smlouvy i to, že by podepisoval mimo jiné příznání k dani z přidané hodnoty za měsíce září 1994 a říjen 1994 s částkami diametrálně odlišnými od předchozích nulových výdělků. Přitom je vzhledem k jednoznačně znějícímu znaleckému posudku písmoznaleckému nepochybné, že tím, kdo tato příznání osobně podepisoval, byl právě obž. V. R.. Pokud ovšem připustil možnost osobní registrace na FÚ pro Prahu 4, nevysvětlil již, jaký cíl tato registrace sledovala, když provedení úkonů, které by její účel naplňovaly, důrazně odmítal.

Byť obž. V. R. získal oprávnění k podnikání k činnostem, ohledně nichž pak uzavřel smlouvy se spoluobžalovanými, až dne 22. 8. 1994 a podnikal sám bez zaměstnanců, jeho podíl na nasmlouvaných pracích měl být natolik objemný, že by i zkušený podnikatel podnikající v těchto oborech činnosti potřeboval pro realizaci tohoto projektu celý realizační tým. Nikdy nebylo objasněno, odkud se ostatní obžalovaní s V. R. znali, kdo je seznámil, jak na sebe získali kontakt a co bylo bezprostředně důvodem pro to, že je osobnost obž. R. přesvědčila o reálnosti jejich představ. Do obžalovaného V. R., nepříliš úspěšného, méně než drobného podnikatele s výdělkem cca 30.000,- Kč za dva roky, přitom investovali postupně dvakrát částky 36,900.000,- Kč, částku 88,560.000,- Kč a následně jako vyvrcholení dne 30. 11. 1994 částku 150,675.000,- Kč. Zmíněné částky pak pocházely ze soukromých zdrojů obžalovaných S. a P. a, tedy ze zdrojů účetně nepodchycených, kdy jejich reálnou existenci a výši nelze nijak prokázat a tyto peníze, jak to ostatně v těchto případech bývá, měly být

předány obžalovanému v hotovosti. Obžalovaný R. některé částky přebíral za přítomnosti notáře, jehož přítomnost ovšem nebyla zárukou toho, že deklarovaná částka byla skutečně vyplacena. Kam peníze byly fakticky doručeny nebylo ani v jednom případě prokázáno. Ve chvíli, kdy obžalovaní měli zjistit, že obž. V. R. své závazky z uzavřených smluv neplnil a ztratil se jim z dohledu, neučinili nic konkrétního pro jeho nalezení. Obžalovaný P. sice uvedl, že jej sháněl po celém světě, ale toto tvrzení ověřeno není. Pokud dále obž. P. uvedl, že si soud mohl ověřit, že na Policii trestní oznámení na V. R. podával, jde o tvrzení, které učinil až ve své závěrečné řeči, kdy soud již nepovažoval za nezbytné věc dále prověřovat, neboť pro jeho rozhodnutí není nejpodstatnější. Faktem přitom zůstává, že efektivní kroky k nalezení V. R. ostatní spoluobžalovaní neučinili, a to ani za situace, kdy jim dlužil celkem 313,035.000,- Kč a jednalo se dokonce o jejich vlastní peníze. Obž. P. nějaké hledání připustil s tím, že „po nějaké době, když jsme zjistili, že R. nemá cenu dál honit, jsme se vrátili k běžnému obchodování.“ Lze přitom konstatovat, že přinejmenším v době, kdy obž. R. ohlásil svou kandidaturu na funkci předsedy Xxx svazu nemohlo být pro muže jejich schopností (a finančních prostředků) nalezení jmenovaného otázkou dnů, ale hodin. Při hodnocení počínání obžalovaných také nelze přehlédnout, že firmy, které obžalovaní zastupovali, byly na pokraji zániku a směřovaly k likvidaci. Například po předložení pokladní knihy společnosti BxxxY spol. s r.o. Finančnímu úřadu bylo zjištěno, že tento daňový subjekt neměl finanční prostředky na zaplacení v hotovosti údajně nakoupených služeb, opakovaně byly podle této knihy vydávány finanční prostředky, které v pokladně nemohly být v tu dobu v hotovosti k dispozici. Na majetek akciové společnosti CxxxM, a.s. v likvidaci, jejímž likvidátorem byl ustanoven právě JUDr. M. J. , byl rozhodnutím Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 15. dubna 1996 prohlášen konkurs, který byl rozhodnutím ze dne 15. 2. 2000 zrušen po splnění rozvrhového usnesení. Přitom tato firma měla údajně koncem roku 1994 hledat lokalitu na výstavbu a provozování cukrovaru.

Obžalovaný S. předložil soudu materiály týkající se nyní proběhnuvší reklamní kampaně, kde bylo argumentováno částkami, jež nyní TV Prima za poskytnutí reklamního času požaduje, a z těchto částek dovozoval, že výše sjednané částky za reklamní kampaň v roce 1994 nebyla nijak nereálnou. V tomto bodě ovšem nelze přehlédnout, že v přípravném řízení byly podniknuty veškeré možné kroky ke zjištění, zda ke splnění předmětu smlouvy obž. R. došlo, a bylo prokázáno nade vší pochyby, že v žádném médiu taková reklamní kampaň neproběhla. Obžalovaní také požadovali po V. u R. zajistit služby, jejichž smysluplnost nebyla vůbec zřejmá a kupodivu v uzavírání dalších smluv a ve veřejně prezentovaném předávání finančních částek obž. R. pokračovali, i když bylo již zřejmé, že první termíny plnění uplynuly, aniž by bylo cokoli ze strany obž. R. plněno. Ze všech těchto důvodů pak lze uzavřít, že obžalovaní nemohli podle názoru Městského soudu v Praze v dané době a za zjištěných okolností vůbec uvažovat o uzavření obchodu s osobou obž. V. R. a pokud tak učinili, tak s plným vědomím toho, že svým závazkům nedostojí. U zkušených podnikatelů, jakými obžalovaní již v dané době bezesporu byli, ani rozhodně nelze věřit, že by mohli předpokládat opak a proto k věci samé zbývá pouze jediný závěr a to ten, který byl učiněn ve skutkovém výroku rozsudku.

Městský soud v Praze konstatoval, že vina ve smyslu obžaloby byla prokázána v případě všech obžalovaných. Platí to tedy i v případě obž. JUDr. M. J. a, který namítal, že bylo otázkou náhody, který další z jednatelů smlouvu podepsal a že není tedy prokázán subjektivní úmysl spáchat trestný čin. Tento argument z pohledu Městského soudu v Praze nemohl obstát, neboť si lze těžko představit, že taková smlouva by mohla být uzavírána, aniž by ostatní jednatelé o ní byli alespoň informováni. Obž. JUDr. M. J. ovšem nebyl pouze

jednatelem, ale v dané době i jedním ze spolumajitelů firmy a zcela nepochybně musel být o přípravě, cílech a obsahu smlouvy informován.

Po skončeném dokazování dospěl Městský soud v Praze k závěru, že svým jednáním popsáním ve výroku rozsudku naplnili obžalovaní V. R., T. P., J. S., M. P. a JUDr. M. J. znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst.1, odst. 4 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb. jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 trestního zákona, dílem dokonaným, dílem obžalovaní R., P. a JUDr. J. v bodě 3/ nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 k § 148 odst.1, odst. 4 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb. Městský soud v Praze byl povinen posuzovat jednání obžalovaných podle znění trestního zákona, jež je pro obžalované nejpriznivější. Vzhledem ke změně ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona, kdy se škodou velkého rozsahu nyní rozumí škoda dosahující nejméně částky 5,000.000,-Kč namísto dřívější částky 1,000.000,- Kč, je pro obžalované nejpriznivějším zákon č. 265/2001 Sb., neboť vzniklá škoda představuje menší násobek částky 5,000.000,- Kč než podle dříve účinných znění trestního zákona.

O osobách obžalovaných lze konstatovat, že jde o osoby v podnikání nadmíru úspěšné. Sami obžalovaní dříve v řízení před soudem dříve obchodní zdatnost nesnižovali, na rozdíl od hlavního líčení po vrácení věci Vrchním soudem v Praze. I když v roce 1994, s výjimkou obž. M. P., který za své podnikání v době před listopadem 1989 byl dokonce stíhán a odsouzen, tolik podnikatelských zkušeností neměli, dokázali se v této oblasti dostat velice daleko. Přesto měli v případě kontraktů s firmou V. R. uzavřít během necelých dvou měsíců smlouvy v celkové hodnotě 313,035.000,- Kč, které následně firma V. R. nesplnila a podle obžalovaných V. R. republiku i s jejich penězi opustil, aniž by kdokoli z nich proti němu cokoli účinného podniknul. V hlavním líčení ovšem obž. P. konstatoval, že není pravdou, že by se o osud peněz nezajímal, neboť ve skutečnosti sám hledal spoluobžalovaného R., avšak neúspěšně a nakonec dospěl k závěru, že bude ekonomičtěji věnovat se dalšímu podnikání, než se ohlížet zpět. Přitom se podle obžalovaných v případě obž. V. R. jednalo o osobu dosti známou a o několik málo let později dokonce veřejně kandidující na funkci předsedy Xxx svazu.

Při svém uvažování o druhu a výši trestu vycházel soud ze všech okolností případu, z osob pachatelů, nebezpečnosti jejich jednání pro společnost a z možností jejich nápravy a ve smyslu ustanovení § 23, § 31 odst.1 trestního zákona, s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem dle § 33 a přitěžujícím okolnostem dle § 34 trestního zákona, pak konstatoval :

Obž. V. R. má v rejstříku trestů řadu záznamů, avšak vesměs staršího data. K jeho osobě nejsou zjištěny žádné relevantní skutečnosti, a to jak pozitivního tak negativního charakteru. Městský soud v Praze přihlížel k době, která od spáchání činu uplynula a také k výši škody, která byla způsobena, přičemž škoda významně přesáhla hranici škody velkého rozsahu dle ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb. Shodná kritéria zvažoval Městský soud v Praze i v případě ostatních spoluobžalovaných. Z nich M. P. má záznam v rejstříku trestů, avšak z doby před rokem 1989 a k jeho dřívějšímu odsouzení nelze přihlížet. Přihlížet nelze ani k faktu, doznatému samotným obžalovaným P. em, že měl do České republiky dovézt valuty v hodnotě 400,000.000,- Kč pocházející z jeho dřívější trestné činnosti a peníze, které pro uzavírání smluv s obž. R. poskytl, pocházely právě z trestné činnosti, kdy peníze do České republiky převedl ze zahraničí. K jeho osobě nejsou nyní známy negativní skutečnosti, které by měl soud reflektovat. Dalším, kdo má záznam v rejstříku trestů je obž. J. S., který byl odsouzen v roce 1996 Obvodním soudem pro

Prahu 6, sp. zn. 16T 70/94 pro trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 trestního zákona k peněžitému trestu 50.000,- Kč. Trest byl v roce 1997 zaplacen, dne 23. 8. 2000 zahlazen a nelze tedy k němu ukládat trest souhrnný, ani jinak k němu přihlížet. Jiné další negativní skutečnosti ohledně obž. J. S. zjištěny nebyly. Obžalovaní T. P. a JUDr. M. J. nemají v rejstříku trestů žádný záznam a pokud jde o jejich pověst, nejsou známy negativní skutečnosti, jež by při zvažování trestu měl brát soud v úvahu.

V trestní sazbě pěti až dvanácti let odnětí svobody uložil Městský soud v Praze s přihlédnutím k zákonným kritériím pro ukládání trestů obž. V. u R. trest odnětí svobody ve výměře osmi let, se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou a navíc mu uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti ve funkcích člena volených orgánů právnických osob na dobu osmi let. Trest byl uložen s přihlédnutím k rozsahu trestné činnosti, již umožnil trestnou činnost spoluobžalovaných, nicméně poblíž horní hranice poloviny zákonné trestní sazby. Městský soud v Praze nemohl ztížit pozici obž. V. R. a proto zopakoval své předchozí rozhodnutí o jeho zařazení do věznice s ostrahou, i když by měl být vzhledem k výši uloženého trestu zařazen do přísnějšího typu věznice.

Obžalovaný M. P. byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce devíti let, se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a i jemu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti ve funkcích člena volených orgánů právnických osob na dobu osmi let. Jím vylákané částky DPH dosáhly výše 23,460.000,- Kč. V jeho případě soud přihlédl též k tomu, že napomohl spáchání trestného činu dalším spolupachatelům, když jim pro demonstraci zaplacení předmětu smlouvy zapůjčil své vlastní, z hlediska morálního ne zcela čisté, peníze. Proto také jemu uložený trest mírně převyšuje trest uložený dalším dvěma spoluobžalovaným P. a S.. Vzhledem k postavení, které zastával v době spáchání trestné činnosti, byl obž. P. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti ve funkcích člena volených orgánů právnických osob na dobu osmi let.

U obžalovaných T. P. aj. S. přistoupil Městský soud v Praze k uložení trestů v délce osmi a půl roku se zařazením pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou. Oba se dopustili trestného jednání ve třech případech, obžalovaný S. vylákal DPH ve výši 28,125.000,- Kč, obžalovaný P. ve výši 23,460.000,- Kč a pokud by uspěl i v případě Hxxx xxxK xxxK, a.s., dosáhla by vylákaná částka DPH výše 30,360.000,- Kč. U obou obžalovaných Městský soud v Praze rovněž shledal důvody pro uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti ve funkcích člena volených orgánů právnických osob na dobu osmi let.

Obž. JUDr. M. J. byl odsouzen pouze pro pokus trestného činu, jímž měla být vyláкана částka DPH ve výši 6,900.000,- Kč. Proto mu byl ukládán trest s použitím ustanovení § 40 odst. 2 trestního zákona pod dolní hranicí zákonné trestní sazby v délce 4 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Soud neměl k dispozici další zprávy negativního charakteru k osobě jmenovaného, nebylo ovšem možné přehlédnout, že obž. JUDr. J. je právníkem, musel lépe než ostatní vědět, jaké trestné činnosti se dopouští a přesto tomuto jednání nezabránil, ale naopak se na něm podílel. Rovněž v jeho případě ukládal Městský soud v Praze trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti ve funkcích člena volených orgánů právnických osob a to na dobu pěti let.

Trest zákazu činnosti byl všem obžalovaným uložen proto, že se právě v pozici voleného člena orgánů právnických osob trestného činu dopustili a je v zájmu společnosti omezit jejich možnosti páchat obdobnou trestnou činnost v budoucnu. Trest byl uložen ve

výměře akcentující množství útoků a výši vylákané částky DPH, proto také byl v případě obž. JUDr. J. a uložen ve výměře kratší než u ostatních spoluobžalovaných.

Městský soud v Praze hodnotil jednání obžalovaných jako vysoce společensky nebezpečné. Jde přitom o počínání narušující řádný chod státního hospodářství, které v počátcích samostatného Českého státu bylo poměrně rozšířené. I když Městský soud v Praze bral v potaz stanovisko Ústavního soudu České republiky vyjádřené v Usnesení I. ÚS 554/04, dospěl k závěru, že uložení nepodmíněného trestu v případě všech obžalovaných a ve výši soudem použité je v souvislosti s délkou řízení ještě proporcionálním zásahem. Pokud na tuto problematiku poukazoval obhájce obž. V. R. s tím, že trestní proces trvá neúměrně dlouho, když k spáchání trestného činu mělo dojít již v roce 1994, čímž měla být zkrácena práva jeho klienta na spravedlivý, tedy i přiměřeně rychlý proces, Městský soud v Praze tuto argumentaci odmítl. Jednak délka trestního stíhání je pokud jde o počátek vymezena sdělením obvinění, ke kterému došlo až na začátku roku 2002, jednak Městský soud v Praze v průběhu řízení respektoval požadavky obhájců, aby nebyla narušena důvěra mezi nimi a jejich klienty, kteří žádali, aby nebyli obhajováni substituty, a aby soud nenařizoval hlavní líčení v době, kdy se obhájci nemohli svým povinností ve vztahu ke klientům osobně věnovat. Mimo jiné respektoval i požadavek obž. R., resp. Mgr. D., aby byla zohledněna vážná zdravotní příhoda, která postihla pana obhájce a soud nezprostil obhájce povinnosti klienta zastupovat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **lze do osmi dnů** od doručení jeho opisu **podat odvolání** k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Odvolání mohou **podat státní zástupce** pro nesprávnost jakéhokoli výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, **zúčastněná osoba** pro nesprávnost výroku o zabránění věci a **poškozený** pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, **ve prospěch či v neprospěch** obžalovaného.

Odvolání **musí být** v dané lhůtě **odůvodněno** tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 29. 11. 2005

JUDr. Petr Novák
předseda senátu